

**PORVARILLINEN PASIFISMI
JA SOSIALISTINEN PASIFISMI ⁸⁰**

*Julkaistu ensi kerran v. 1924
II Lenin-kokoelmassa
Allekirjoitus: N. L.*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*

I. KIRJOITUS (ELI LUKU)
 KÄÄNNE MAAILMANPOLITIIKASSA

On olemassa oireita, että mainittu käänne on tapahtunut tai on tapahtumassa. Nimittäin käänne imperialistisesta sodasta imperialistiseen rauhaan.

Kumpikin imperialistinen liittouma on epäilemättömästi kovin näännyksissä; sodan jatkaminen on vaikeaa; kapitalistien yleensä ja m.m. finanssipääoman on vaikeaa nylkeä vielä jotain kansoista, jotka skandaalimaisten „sota-ajan” voittotulojen muodossa on nyljetty jo kahdesti ja useammatikin; puolueettomien maiden: Yhdysvaltojen, Hollannin, Sveitsin ja muiden maiden finanssipääoma, joka on saalistanut valtavasti sodassa ja jonka on vaikea jatkaa tätä „edullista” liikehommaa raaka-aine- ja elintarvikepulan takia, on kylläantynyt; Saksa yrittää voimaperäisesti saada pahimman imperialistisen kilpailijansa — Englannin — yhtä ja toista liittolaista eroamaan siitä; Saksan hallitus ja sitä seuraten myös useiden puolueettomien maiden hallitukset puhuvat rauhasta — nämä ovat noista oireista tärkeimpiä.

Onko olemassa sodan pikaisen päättymisen mahdollisuuksia vai ei?

Tähän kysymykseen on hyvin vaikea vastata myöntävästi. Kaksi mahdollisuutta hahmottuu mielestämme melko selvästi:

Ensimmäinen — Saksan ja Venäjän välillä on solmittu erillisrauha, joskaan ei ehken tavanomaisen muodollisen kirjallisen sopimuksen muodossa. Toinen — tuota rauhaa ei ole solmittu, Englanti liittolaisineen todella jaksaa kestää vielä vuoden, pari j.n.e. Edellisessä tapauksessa sota päättyy kiertämättömästi, ellei nyt heti, niin

lähitulevaisuudessa, eikä sen kulussa ole odotettavissa mitään vakavia muutoksia. Jälkimmäisessä tapauksessa sota voi jatkua määräämättömän kauan.

Tarkastelkaamme edellistä tapusta.

Ei voi olla mitään epäilystä sen suhteen, että Saksa ja Venäjä ovat aivan hiljattain käyneet keskenään neuvotteluja erillisrauhasta, että Nikolai II itse tai vaikutusvaltainen hovikliikki kannattaa sellaista rauhaa, että maailman politiikassa on hahmottunut käänne Venäjän ja Englannin Saksan-vastaisesta imperialistisesta liitosta Venäjän ja Saksan yhtä imperialistiseen Englannin-vastaiseen liittoon.

Trepovin astuminen Stürmerin tilalle, tsarismien julkinen ilmoitus, että kaikki liittolaiset ovat tunnustaneet Venäjän „oikeudet” Konstantinopoliin, erityisen Puolan valtion muodostaminen Saksan toimesta — kaikki nämä merkit näyttävät viittaavan siihen, että neuvottelut erillisrauhasta ovat epäonnistuneet. Ehkä tsarismi kävi noita neuvotteluja *vain* kiristääkseen Englantia, saadakseen tämän tunnustamaan virallisesti ja suoraan Nikolai Verisen „oikeudet” Konstantinopoliin ja antamaan jonkinlaiset „varmat” takeet noista oikeuksista?

Koskapa nykyisen imperialistisen sodan varsinaisena tarkoituksena, sen perustarkoituksena on kolmen pahimman imperialistisen kilpailijan, kolmen rosvon: Venäjän, Saksan ja Englannin keskinäinen saaliinjako, niin sellainen oletamus ei ole lainkaan epätodennäköinen.

Toisaalta, mitä selvemmin tsarismi tulee näkemään, että sen on tosiasiallisesti, sotilaallisesti mahdotonta saada takaisin Puolaa, vallata Konstantinopolia, murtaa Saksan raudanluja rintama, jota Saksa on mainiosti suoristanut, lyhentänyt ja lujittanut viimeksi saamallaan voitoilla Romaniassa, sitä suurempi *pakko* tsarismien on solmia erillisrauha Saksan kanssa, *toisin sanoen* luopua Englannin kanssa tekemästään Saksan-vastaisesta imperialistisesta liitosta solmiakseen Saksan kanssa imperialistisen liiton Englantia vastaan. Ja miksikäs ei? Olihan Venäjä vähällä joutua sotaan Englannin kanssa sen molempien suurvaltojen imperialistisen kilpailun seurauksena, jota ne kävivät keski-Aasiassa saaliin jaosta! Käviväthän Englanti ja Saksa keskenään neuvotteluja liittoutumisesta Venäjää *vastaan* 1898, minkä lisäksi Englanti ja Saksa sopivat silloin salassa, että

ne jakavat keskenään Portugalin siirtomaat „siinä tapauksessa”, jos tämä jättää täyttämättä finanssisitouxuksensa!

Saksan johtavissa imperialistisissa piireissä ilmeni jo muutamia kuukausia sitten voimakasta pyrkimystä liittoon Venäjän kanssa Englantia vastaan. Liiton perustaksi muodostunee Galitsian jako (ukrainalaisen agitaatiotyön ja Ukrainan vapausliikkeen keskuksen murskaaminen on tsarismille peräti tärkeää) sekä Armenian ja *ehken Romanian* jako! „Vihjattiinhan” eräässä saksalaisessa lehdessä sivumennen, että Romania voitaisiin jakaa Itävallan, Bulgarian ja Venäjän kesken! Saksa saattaisi suostua tekemään vielä muitakin „pikku myönnytyksiä” tsarismille, kunhan vain saisi aikaan liiton Venäjän kanssa ja ehkäpä vielä Japaninkin kanssa Englantia vastaan.

Nikolai II ja Vilhelm II ovat voineet solmia salaa erillisrauhan. Diplomatian historiassa on esimerkkejä salaisista sopimuksista, joista paria kolmea henkilöä lukuunottamatta ei ole tietänyt kukaan, eivät edes ministerit. Diplomatian historiassa on esimerkkejä siitä, että „suurvallat” ovat osallistuneet „yleiseurooppalaiseen” kongressiin tärkeimpien kilpailijoiden sovittua etukäteen salaa pääasiasta (esim. Venäjän ja Englannin tekemä Turkin ryöväystä koskeva salainen sopimus vuoden 1878 Berliinin kongressin edellä). Siinä ei olisi kerrassaan mitään ihmeellistä, vaikka tsarismi olisikin kieltäytynyt solmimasta virallista erillisrauhaa hallitusten kesken m.m. siksi, että Venäjän nykytilanteessa Venäjän hallitukseen voisivat siinä tapauksessa tulla Miljukov ja Gutshkov taikka Miljukov ja Kerenski, ja samaan aikaan tehnyt salaisen, tosin epävirallisen, mutta silti „kestävän” sopimuksen Saksan kanssa siitä, että molemmat „korkeat sopimuspuolet” ajavat yhdessä *tiettyä* linjaa tulevassa rauhankongressissa!

Mahdotonta on sanoa, pitääkö tämä olettaus paikkansa vai ei. Mutta siinä on joka tapauksessa tuhat kertaa enemmän *totuutta, todellisuuden* kuvausta kuin loputtomissa kauniissa fraaseissa nykyisten ja yleensä porvarillisten hallitusten kesken solmittavasta rauhasta, jonka pohjana on kieltäytyminen aluevaltauksista j.n.e. Sellaiset fraasit ovat joko viattomia toivomuksia tai vilppiä ja valhetta, jolla salataan totuus. Nykyajan, nykyisen sodan, nykyhetken rauhan-tekoyritysten olemuksena on *imperialistien saaliin jako*.

Siinä on asian ydin, ja sosialistisen politiikan perustehtävänä on tajuta tuo totuus, tuoda se ilmi, „tuoda ilmi todellisuus”, erotukseksi porvarillisesta politiikasta, jolle on tärkeintä tuon totuuden salaaminen ja hämääminen.

Molemmat imperialistiset liittoumat ovat jo saaneet rosvoiksi tietyn saaliin, jota paitsi eniten ovat rosvooneet juuri kaksi johtavinta ja voimakkainta saalistajaa, Saksa ja Englanti. Englanti ei ole menettänyt tuumaakaan omasta maastaan eikä siirtomaa-alueistaan, mutta se „on hankkinut itselleen” Saksan siirtomaita ja osan Turkkiä (Mesopotamian). Saksa on menettänyt miltei kaikki siirtomaansa, mutta se on saanut verrattomasti arvokkaampia alueita Euroopasta valtaamalla Belgian, Serbian, Romanian, osan Ranskaa, osan Venäjää j.n.e. Kysymyksessä on tämän saaliin jako, jota paitsi kummankin rosvojoukon „päällikön”, t.s. sekä Englannin että Saksan, täytyy antaa joko suurempi tai pienempi palkkio liittolaisilleen, jotka Bulgaria ja vähemmässä määrin Italiaa lukuunottamatta ovat menettäneet erittäin paljon. Heikoimmat liittolaiset ovat menettäneet eniten: Englannin liittoumassa on murskattu Belgia, Serbia, Montenegro ja Romania, Saksan liittoumassa Turkki on menettänyt Armenian ja osan Mesopotamiaa.

Toistaiseksi Saksan saalis on epäilemättömästi ja hyvinkin huomattavasti suurempi kuin Englannin saalis. Saksa on toistaiseksi ollut voitolla osoittautuen paljon voimakkaammaksi kuin kukaan aavistikaan ennen sotaa. Sen vuoksi on ymmärrettävää, että Saksan olisi edullista solmia rauha mahdollisimman pian, sillä Saksan kilpailija saattaa vielä, sille edullisimmassa ajateltavissa olevassa (joskaan ei kovin todennäköisessä) tilaisuudessa, panna liikkeelle isommat rekryyttireservit j.n.e.

Sellainen on *objektiivinen* tilanne. Siinä pisteessä on tällä hetkellä imperialistinen saaliinjakokamppailu. On aivan luonnollista, että *kyseinen* ajankohta on aiheuttanut etupäässä Saksan liittouman ja sitten myös puolueettomien maiden porvari- ja hallituspiireissä pasifistisia pyrkimyksiä, julkilausumia ja esiintymisiä. Yhtä luonnollista on, että porvariston ja *sen* hallitusten täytyy kaikin mokomin pyrkiä pettämään kansoja — salatakseen imperialistisen rauhan inhottavan olemuksen, rosvoitun saaliin jaon — puhumalla fraaseja, läpeensä valheellisia fraaseja demokraattisesta

rauhasta, pienten kansojen vapaudesta, aseistuksen supistamisesta y.m.s.

Mutta joskin on luonnollista, että porvaristo pyrkii pettämään kansoja, niin kuinka täyttävät velvollisuutensa sosialistit? Siitä seuraavassa kirjoituksessa (eli luvussa).

2. KIRJOITUS (ELI LUKU)

KAUTSKYN JA TURATIN PASIFISMI

Kautsky on II Internationalen arvovaltaisain teoreetikko, Saksan n.s. „marxilaisen keskustan” huomattavin johtomies ja kuuluu oppositioon, joka on valtiopäivillä muodostanut erikoisen ryhmän: „Sosialidemokraattisen työväenryhmän” (Haase, Ledebour y.m.). Saksan useissa sosialidemokraattisissa lehdissä on nyt julkaistu rauhannehtoja käsitteleviä Kautskyn artikkeleja, joissa esitetään muunnettuna se virallinen julkilausuma, minkä „Sosialidemokraattinen työväenryhmä” antoi Saksan hallituksen tunnetun, rauhanneuvotteluja ehdottaneen nootin johdosta. Tuossa julkilausumassa vaaditaan hallitusta esittämään konkreettiset rauhannehdot, ja se sisältää muun muassa seuraavan kuvaavan lauseen:

...„Jotta tämä (Saksan hallituksen) nootti voisi johtaa rauhaan, kaikissa maissa on torjuttava vilpittömästi ajatus vieraiden alueiden valtaamisesta ja jonkin kansan valtiollisesta, taloudellisesta tai sotilaallisesta alistamisesta toisen valtion valtaan”...

Muunnellen ja konkretisoiden tätä väitettä Kautsky „todistelee” seikkaperäisesti artikkeleissaan, että Konstantinopoli ei saa joutua Venäjälle ja että Turkista ei saa tulla kenenkään vasallivaltiota.

Tarkastelkaamme syvällisemmin näitä Kautskyn ja hänen aateveljiensä poliittisia ohjelauseita ja todisteita.

Kun kysymyksessä on Venäjä, t.s. Saksan imperialistinen kilpaillija, silloin Kautsky esittää vaatimuksen, joka ei ole abstraktinen, „yleinen”, vaan täysin konkreettinen, tarkka ja selvä: Konstantinopoli ei saa joutua Venäjälle. Siten hän *paljastaa*... Venäjän *todelliset* imperialistiset tarkoitusperät. Mutta kun kysymyksessä on Saksa, t.s. juuri se maa, jonka porvaristoa ja hallitusta auttaa imperialistisen sodan käymisessä enemmistö siitä puolueesta, joka katsoo Kautskyn

jäsenekseen (ja on nimittänyt hänet johtavan, teoreettisen pää-äänenkannattajansa „Neue Zeiten” * toimittajaksi), niin silloin Kautsky *ei* paljasta *oman* hallituksen *konkreettisia* imperialistisia tarkoituksia, vaan rajoittuu „yleiseen” toivomukseen eli lausumaan: Turkista ei saa tulla kenenkään vasallivaltiota!!

Missä suhteessa Kautskyn politiikka eroaa todellisen sisältönsä puolesta siitä politiikasta, jota harjoittavat Ranskan ja Englannin niin sanoakseni taisteluhenkiset sosialishovinistit (t.s. sanoissaan sosialistit, teoissaan shovinistit), jotka paljastavat avoimesti Saksan konkreettiset imperialistiset edesottamukset, mutta rajoittuvat „yleisiin” toivomuksiin ja lausumiin, kun on kysymys niistä maista ja kansoista, mitkä Englanti ja Venäjä aikovat valloittaa? — sosialishovinistit, jotka huutavat Belgian ja Serbian anastamisesta, mutta ovat vaiti Galitsian, Armenian ja Afrikassa olevien siirtomaiden anastamisesta?

Itse asiassa Kautskyn yhtä hyvin kuin Sembat'n ja Hendersoninkin politiikka auttaa *oman maan* imperialistista hallitusta, koska se kiinnittää päähuomion kilpailijan ja vastustajan ilkijuoniin ja verhoaa „*oman*” porvariston *yhtä* imperialistisia hankkeita epämääräisten yleisten fraasien ja hyvien toivomusten hunnulla. Ja me lakkaisimme olemasta marxilaisia, lakkaisimme yleensäkin olemasta sosialisteja, jos rajoittuisimme hyvien yleisten fraasien hyvyyden niin sanoakseni kristilliseen tarkasteluun paljastamatta niiden *todellista* poliittista tarkoitusta. Emmekö saa ehtimiseen nähdä, että kaikkien imperialististen valtojen diplomatia koreilee kauniilla „yleisillä” fraaseilla ja „demokraattisilla” julkilausumilla *verhoten* niillä pikku kansojen rösvöistä, turmelemista ja kuristamista?

„Turkista ei saa tulla kenenkään vasallivaltiota”... Mikäli en sano mitään muuta, näyttää siltä kuin olisin Turkin täydellisen vapauden kannalla. Mutta asiallisesti toistankin vain sen fraasin, minkä tavallisesti lausuvat myös Saksan diplomaatit, jotka *tarkoituksellisesti* valehtelevat ja teeskentelevät salaten tällä fraasilla sen *tosiasian*, että Saksa on *tätä nykyä* muuttanut Turkin vasallikseen *sekä* finanssietä sotilaallisessa suhteessa! Ja mikäli olen saksalainen sosialisti, niin Saksan diplomatialle on vain *etua* „yleisistä”

* — „Uusi Aika”. Toim.

fraaseistani, sillä todellisuudessa ne merkitsevät Saksan imperialismin *kaunistelemista*.

...,„Kaikissa maissa on torjuttava ajatus alueiden valtaamisesta,... jonkin kansan taloudellisesta alistamisesta”... Kuinka kaunopuheista! Imperialistit ovat tuhansia kertoja „torjuneet ajatuksen” aluevaltauksista ja heikkojen kansojen finanssitaloudellisesta kuristamisesta, mutta eiköhän tätä pitäisi verrata *tosiasioihin*, jotka osoittavat, että Saksan, Englannin, Ranskan, Yhdysvaltojen jok’ikinen suurpankki *pitää* pikku kansoja „*alistettuina*”? Voiko rikkaan maan nykyinen porvarillinen hallitus *todella* kieltäytyä aluevaltauksista ja vieraiden kansojen taloudellisesta alistamisesta, kun on sijoitettu monia miljardeja heikkojen kansojen rautateihin ja muihin laitoksiin?

Entä kuka todella vastustaa aluevaltauksia y.m.s.—sekö, joka syyttää ilmoille kauniita fraaseja, jotka objektiivisesti ovat aivan saman arvoisia kuin kruunupäisten ja kapitalististen ryöväreiden siunaamiseen käytetty kristillinen vihkivesi, vaiko se, joka selittää työläisille, että aluevaltausten ja finanssitaloudellisen kuristuksen lopettaminen on mahdotonta, ellei kukisteta imperialistista porvaristoa ja sen hallituksia?

Tässä vielä eräs Kautskyn saarnaamaa pasifismia valaiseva Italiaa koskeva esimerkki.

Tunnettu reformisti Filippo Turati julkaisi Italian sosialistisen puolueen pää-äänenkannattajassa „Avanti!” („Eteenpäin!”) lehdessä joulukuun 25 p:nä 1916 artikkelin otsikoin „Abrakadabra”. Hän kirjoittaa, että marraskuun 22 p:nä 1916 Italian sosialistinen parlamenttiryhmä teki parlamentissa ehdotuksen rauhasta. Tässä ehdotuksessaan se „totesi, että Englannin ja Saksan edustajien esittämät periaatteet, joiden pitäisi muodostua mahdollisen rauhan perustaksi, ovat sopusoinnussa keskenään, ja kehotti hallitusta ryhtymään Yhdysvaltojen ja muiden puolueettomien maiden välityksellä rauhanneuvotteluihin”. Tähän tapaan Turati itse tekee selkoa sosialistien ehdotuksen sisällöstä.

Joulukuun 6 p:nä 1916 edustajakamari „hautaa” sosialistien ehdotuksen „lykkäämällä” sen käsittelyä. Joulukuun 12 p:nä Saksan kansleri ehdottaa omissa nimissään valtiopäivillä samaa, mitä tahtoivat Italian sosialistit. Joulukuun 22 p:nä esittää nootinsa Wilson, joka „mukailee ja kertaillee”, F. Turatin sanojen mukaan, „socialistien ehdotuksen

ajatuksia ja motiiveja”. Joulukuun 23 pnä astuvat näyttämölle muut puolueettomat maat, jotka mukailevat Wilsonin nootia.

Meille esitetään syytös, että me olemme myyneet itsemme Saksalle, huudahtaa Turati. Olisivatkohan myös Wilson ja puolueettomat maat myyneet itsensä Saksalle?

Joulukuun 17 pnä Turati piti parlamentissa puheen, jonka eräs kohta aiheutti tavattoman — ansaitusti kylläkin — sensaation. „Avantin!” selostuksen mukaan tuo kohta oli seuraava:

...„Olettakaamme, että sen tapainen käsittely, jollaista Saksa ehdottaa meille, voisi ratkaista pääpiirteissään sellaiset kysymykset kuin sotajoukkojen evakuoiminen Belgiasta ja Ranskasta, Romanian, Serbian ja, jos niin tahdotte, Montenegron ennallistaminen; lisäksi mainitsen vielä Italian rajojen korjaamisesta sen suhteen, mikä kuuluu kiistattomasti Italiaan ja vastaa strategisluontoisia takeita”... Tässä kohdassa porvarillinen ja shovinistinen edustajisto keskeyttää Turatin; joka taholta kuuluu huutoja: „Hyvä! Siis tekin tahdotte sitä samaa! Eläköön Turati! Eläköön Turati”...

Turati nähtävästi huomasi, että jotain oli vinossa, kun porvaristo noin riemastui, ja yritti „oikaista” ja „selitellä”:

...„Herrat”, hän sanoi, „ei pidä laskea sopimatonta leikkiä. Toista on myöntää sopivaksi ja oikeaksi kansallinen yhtenäisyys, minkä me olemme aina tunnustaneet; toista on yllyttää sotaan tai puolustaa sotaa sellaisin tarkoituksin”.

Ei tämä Turatin oma „selitys” eivätkä häntä puolustavat „Avanti!” lehden kirjoitukset, ei Turatin joulukuun 21:senä päivätty kirje eikä Zürichin „Volksrecht” * lehdessä julkaistu erään „b b”:n artikkeli „paranna” asiaa vähääkään eikä tee olemattomaksi sitä tosiasiaa, että *Turati on puhunut itsensä kiikkiin!*.. Oikeastaan kiikkiin ei ole joutunut Turati, vaan sekä Kautskyn että, kuten alempana tulemme huomaamaan, Ranskan „kautskylaisten” edustama sosialistinen pasifismi kokonaisuudessaan. Italian porvarilehdistö oli oikeassa tarratessaan kiinni Turatin puheen kyseiseen kohtaan ja riemuittaen sen johdosta.

* — „Kansan Oikeus”. *Toum.*

Edellä mainittu „b b” yrittää puolustella Turatia sillä, että tämä muka puhui vain „kansakuntien itsemääräämisoikeudesta”.

Kestämätön puolustus! Mitä tekemistä tässä on „kansakuntien itsemääräämisoikeudella”, joka marxilaisten ohjelmassa liittyy — ja on kansainvälisen demokraattisen liikkeen ohjelmassa aina liittynyt — *sorrettujen* kansojen puolustamiseen? Mitä yhteyttä sillä on imperialistiseen sotaan, t.s. siirtomaiden jakamisesta, vieraiden maiden *sortamiseksi* käytyyn sotaan, rosvoavien ja sortavien valtojen *keskinäiseen* sotaan, jota käydään siitä, *kuka* saa sortaa *eniten* vieraita kansoja?

Missä suhteessa se, että vedotaan kansakuntien itsemääräämisoikeuteen imperialistisen, siis ei suinkaan kansallisen, sodan puolustamiseksi, eroaa siitä, mitä puhuvat Aleksinski, Hervé ja Hyndman, jotka viittaavat siihen, että Ranskassa on *tasavalta* asettaen sen Saksan monarkian vastakohtaksi, vaikka jokainen tietää, ettei nykyisen sodan syynä ole suinkaan tasavaltalaisuuden ja monarkkisen periaatteen yhteentörmäys, vaan sitä käydään kahden imperialistien liittouman välillä siirtomaiden y.m. jaosta?

Turati selitteli ja todisteli, että hän *ei lainkaan* „puolusta” sotaa.

Uskokaamme reformisti Turatia, Kautskyn aateveljeä Turatia, ettei hänen *aikomuksenaan* ollut sodan puolustaminen. Mutta kukapa ei tietäisi, että politiikassa pidetään lukua teoista eikä aikomuksista? tosiasiosta eikä hyvistä toivomuksista? todellisuudesta eikä mielikuvitellusta?

Olkoon, ettei Turati tahtonut puolustaa sotaa eikä Kautsky tahtonut puolustaa Turkin muuttamista Saksan toimesta Saksan imperialismiin vasalliksi. *Todellisuudessa* kuitenkin *kävi niin*, että kumpikin noista hyväsydämisistä pasifisteista *nimenomaan puolusti sotaa!* Juuri siinä on asian ydin. Jos Kautsky olisi lausunut tämän tapaisen fraasin: „Konstantinopoli ei saa joutua Venäjälle, Turkista ei saa tulla kenenkään vasallivaltiota” parlamentin puhujakorokkeelta elävälle, herkälle, etelämäisen temperamenttiselle porvarilliselle yleisölle eikä julkaissut sitä aikakauslehdessä, joka on niin ikävyydyttävä, ettei sitä kukaan lue, niin ei olisi mikään ihme, jos terävä-älyiset porvarit olisivat huutaneet: „Hyvä! Oikein! Eläköön Kautsky!”.

Kannanotossaan Turati oli itse asiassa — riippumatta siitä, tahtoiko hän sitä ja tajusiko hän sen,— kuin porvarillinen meklari, joka kehottaa imperialistisia saalistajia sopimaan keskenään. Itävallalle kuuluvien Italian maa-alueiden „vapauttaminen” olisi *itse asiassa* vain verhottu palkkio Italian porvaristolle osallistumisesta jättiläismäisen imperialistisen liittouman imperialistiseen sotaan, se olisi vain toisarvoinen lisä siihen, mitä se saa Afrikan siirtomaiden jaossa, Dalmatiassa ja Albaniassa sijaitsevien vaikutuspiirien jaossa. Reformisti Turatin kuuluu kaiketi luonnostaan olla porvariston katsantokannalla, mutta Kautskykaan ei oikeastaan eroa kerrassaan missään Turatista.

Jottei kaunisteltaisi imperialistista sotaa, jottei autettaisi porvaristoa esittämään tätä sotaa valheellisesti kansalliseksi sodaksi, kansojen vapautussodaksi, jottei jouduttaisi porvarillisen reformismin kannalle, olisi puhuttava toisin kuin mitä puhuvat Kautsky ja Turati, olisi puhuttava niin kuin puhui Karl Liebknecht, olisi sanottava *oman maan* porvaristolle, että se menettelee kaksinaamaisesti puhuesaan kansallisesta vapautuksesta, että demokraattinen rauha on mahdoton nykyisen sodan yhteydessä, jollei proletariaatti „käännä aseita” *omia* hallituksiaan vastaan.

Tällainen ja vain tällainen voi olla todellisen marxilaisen, todellisen sosialistin eikä minkään porvarillisen reformistin kanta. Demokraattisen rauhan hyväksi ei todellisuudessa toimi se, joka kertailee yleisiä, mitään sanomattomia hyviä pasifistisia toivomuksia, jotka eivät velvoita mihinkään, vaan tuon rauhan hyväksi toimii se, joka paljastaa sekä nykyisen sodan että sen edellyttämän imperialistisen rauhan imperialistisen luonteen ja kehottaa kansoja vallankumoukseen rikollisia hallituksia vastaan.

Eräät yrittävät väliin puolustaa Kautskya ja Turatia sillä, että julkisesti oli mahdotonta tehdä muuta kuin „vihjailia” hallitusta vastaan, ja mainitunlaiset pasifistit ovat niin tehneetkin. Tähän on vastattava ensiksikin, että se, ettei voida sanoa julkisesti totuutta, ei puhu totuuden salaamisen puolesta, vaan maanalaisen, t.s. poliisista ja sensuurista riippumattoman, organisaation ja lehdistön tarpeellisuuden puolesta; toiseksi, että on olemassa historiallisia ajankohtia, jolloin sosialistin *täytyy* luopua kaikesta legaalisuudesta; kolmanneksi, että yksinpä maaorjuuden ajan Venäjälläkin Dobroljubov ja Tshernyshevski osasivat sanoa totuuden

milloin vaikenemalla vuoden 1861 helmikuun 19 p:n manifestista, milloin saattamalla naurunalaiseksi ja häpeään silloiset liberaalit, jotka pitivät täsmälleen samanlaisia puheita kuin Turati ja Kautsky.

Seuraavassa artikkelissa käsittelemme ranskalaista pasifismia, joka on saanut ilmauksensa kahden vastikään pidetyn kongressin, Ranskan työväenjärjestöjen kongressin ja sosialististen järjestöjen kongressin, päätöslauselmissa.

3. KIRJOITUS (ELI LUKU)

RANSKAN SOSIALISTIEN JA SYNDIKALISTIEN PASIFISMI

Äskettäin päättyivät Ranskan C. G. T:n (Confédération générale du Travail, Yleinen työväen ammattiyhdistysten liitto)⁸¹ ja Ranskan sosialistisen puolueen⁸² kongressit. Niissä tuli erikoisen selvästi näkyviin se, mikä on sosialistisen pasifismin todellinen merkitys ja mitä osaa se esittää todellisuudessa nykyhetkellä.

Tällainen on syndikalistien kongressin päätöslauselma, jonka ovat hyväksyneet *yksimielisesti* kaikki, niin kiivaimpien shovinistien valtaenemmistö ja heidän etunensä surullisen kuuluisa Jouhaux kuin myös anarkisti Brouthoux ja... „zimmerwaldilainen” Merrheim:

„Kansallisten korporatiivisten liittojen, syndikaattiliittojen (ammattiliittojen), työväenpörssien konferenssi, ottaen huomioon Yhdysvaltojen presidentin nootin, missä „kehoteetaan kaikkia kansakuntia, jotka nykyään ovat keskenään sodassa, esittämään julkisesti mielipiteensä niistä ehdoista, joiden pohjalla sota voitaisiin lopettaa” —

pyytää Ranskan hallitusta suostumaan tuohon ehdotukseen;

kehottaa hallitusta ottamaan aloitteen käsiinsä ja tekemään samantapaisen esityksen liittolaisilleen, jotta saataisiin pikainen rauha;

julkilausuu, että kansakuntien liitto, joka on lopullisen rauhan takeita, voi tulla pysyväksi vain kaikkien, niin suurten kuin pientenkin kansakuntien itsenäisyyden, alueellisen koskemattomuuden sekä poliittisen ja taloudellisen vapauden oloissa.

Konferenssissa edustetut järjestöt sitoutuvat tukemaan tätä ajatusta ja levittämään sitä työväenjoukkoihin tehdäkseen lopun siitä epämääräisestä, kaksinaisesta tilanteesta,

mistä on etua vain salaiselle diplomatialle, jota työväenluokka on aina vastustanut”.

Tämä on esimerkki täysin Kautskyn hengen mukaisesta „puhtaasta” pasifismista, minkä on hyväksynyt työväen virallinen järjestö, jossa enemmistönä ovat shovinistit ja jolla ei ole mitään yhteyttä marxilaisuuteen. Siinä on meillä suurenmoinen, mitä vakavinta huomiota ansaitseva asiakirja shovinistien ja „kautskylaisten” *poliittisesta yhteensuostumisesta*, joka pohjaa pelkkään pasifistiseen fraseologiaan. Kun edellisessä kirjoituksessa yritimme osoittaa, mikä on shovinistien ja pasifistien, porvari- ja sosialististen reformistien yksimielisyyden *teoreettinen* perusta, niin nyt havaitsemme tuon yhtenäisyyden *käytännössä* toteutettuna eräässä toisessa imperialistisessä maassa.

Zimmerwaldin konferenssissa, 5—8. IX. 1915, Merrheim sanoi: „Le parti, les Jouhaux, le gouvernement, ce ne sont que trois têtes sous un bonnet” („puolue, herrat Jouhaux’t ja hallitus eivät ole muuta kuin kolme päätä samassa myssyssä”, t.s. ne ovat yksimielisiä). Joulukuun 26 pnä 1916 C. G. T:n konferenssissa Merrheim äänestää *yhdessä Jouhaux’n kanssa* pasifistista päätöslauselmaa. Joulukuun 23 pnä 1916 yksi Saksan sociali-imperialistien avomielisimmistä ja jyrkimmistä äänenkannattajista, Chemnitzin „Volksstimme” * lehti, julkaisee toimituksen artikkelin: „Porvarillisten puolueiden rappeutuminen ja sosialidemokraattien yhtenäisyyden palauttaminen”. Mainitussa artikkelissa ylistellään tietenkin Südekumin, Legienin, Scheidemannin ja kumpp., Saksan sosialidemokraattisen puolueen koko enemmistön ja niin ikään Saksan hallituksen rauhanrakkautta ja julistetaan, että „sodan jälkeen kokoontuvan ensimmäisen puoluekongressin tulee palauttaa puolueen yhtenäisyys, muutamia puolueen jäsenmaksuja maksamasta kieltäytyneitä fanaatikkoja (t.s. Karl Liebknechtin kannattajia!) lukuunottamatta, yhtenäisyys, jonka pohjana on puolueen hallinnon, valtiopäivien sosialidemokraattisen ryhmän ja ammattiliittojen politiikka”.

Siinä on selvääkin selvemmin ilmaistu aatteena ja kuuluttettu politiikkana Saksan julkisten sosialishovinistien sekä Kautskyn ja kumpp., „Sosialidemokraattisen työväenryh-

* — „Kansan Ääni”. *Toim.*

män”, „yhtenäisyys” — pasifistisiin fraaseihin pohjautuva yhtenäisyys,— se „yhtenäisyys”, joka Ranskassa rakennettiin Jouhaux'n ja Merrheimin kesken joulukuun 26 pnä 1916!

Italian sosialistisen puolueen pää-äänenkannattaja „Avanti!” kirjoitti toimituksen artikkelissa joulukuun 28 pnä 1916:

„Joskin Bissolati ja Südekum, Bonomi ja Scheidemann, Sembat ja David, Jouhaux ja Legien ovat siirtyneet porvarillisen nationalismiin leiriin ja kavaltaneet (hanno tradito, tehneet petoksen) internationalistien aatteellisen yhtenäisyyden, jota he olivat luvanneet palvella uskollisesti ja vilpittömästi, niin me pidämme edelleenkin yhtä sellaisten saksalaisten toveriemme kanssa kuin Liebknecht, Ledebour, Hoffmann, Meyer ja sellaisten ranskalaisten toveriemme kanssa kuin Merrheim, Blanc, Brizon, Raffin-Dugens, jotka eivät ole muuttuneet eivätkä horjahtaneet”.

Katsokaa, minkälaista sekasotkua syntyy:

Bissolati ja Bonomi *erotettiin* reformisteina ja shovinisteina Italian sosialistisesta puolueesta jo ennen sotaa. „Avanti!” rinnastaa heidät Südekumiin ja Legieniin, mikä on tietysti täysin oikein, mutta kun Südekum, David ja Legien ovat Saksan näennäisesti sosialidemokraattisen, mutta todellisesti sosialishovinistisen puolueen johdossa, niin sama „Avanti!” asettuu vastustamaan heidän erottamistaan, heistä eroamista, III Internationalen muodostamista. „Avanti!” sanoo ja sanoo täysin oikein, että Legien ja Jouhaux ovat siirtyneet porvarillisen nationalismiin leiriin, asettaen heidän vastakohtakseen Liebknechtin ja Ledebourin, Merrheimin ja Brizonin. Mutta me näemme, että Merrheim *äänestää yhdessä Jouhaux'n kanssa* ja Legien julistaa — Chemnitzin „Kansan Äänen” välityksellä — olevansa varma, että puolueen yhtenäisyys palautetaan, lukuunottamatta *ainoastaan* Liebknechtin aatetovereita, siis „yhtenäisyys” „Sosialidemokraattisen työväenyhmän” *kanssa* (Kautsky mukaan luettuna), johon kuuluu Ledebour!!

Tämä sekaannus johtuu siitä, että „Avanti!” sekoittaa keskenään porvarillisen pasifismin ja vallankumouksellisen sosialidemokraattisen internationalismin, kun taas sellaiset kokeneet politikoitsijat kuin Legien ja Jouhaux ovat hyvin käsittäneet sosialistisen ja porvarillisen pasifismin *yhtäpitävyyden*.

Mikseivät herra Jouhaux ja hänen shovinistinen „La Bataille”⁸³ lehtensä todella iloitsisi Jouhaux’n ja Merrheimin „yksimielisyyden” vuoksi, kun yksimielisesti hyväksytyssä päätöslauselmassa, jonka olemme esittäneet kokonaisuudessaan, ei *todellisuudessa* ole kerrassaan mitään muuta kuin porvarillis-pasifistisia fraaseja, kun siinä ei ole *merkkiäkään* vallankumouksellisesta tietoisuudesta, *ei ainoatakaan* sosialistista ajatusta!

Eikö ole naurettavaa puhua „kaikkien, niin suurten kuin pientenkin kansakuntien taloudellisesta vapaudesta” ja olla vaiti siitä, että niin kauan kuin ei ole kukistettu porvarillisia hallituksia eikä pakkoluovutettu porvaristoa, tuo „taloudellinen vapaus” on samanlaista kansan *pettämistä* kuin fraasit *yleensä* kansalaisten, niin pientalonpoikien kuin rikkaidenkin, niin työläisten kuin kapitalistienkin „taloudellisesta vapaudesta” nykyisessä yhteiskunnassa?

Päätöslauselma, jonka puolesta Jouhaux ja Merrheim yksimielisesti äänestivät, on läpeensä ja kauttaaltaan sen „porvarillisen nationalismin” aatteiden kyllästävä, jota „Avanti!” oikeutetusti havaitsee olevan Jouhaux’lla, mutta jota se, „Avanti!”, kumma kyllä *ei* huomaa olevan Merrheimillä.

Porvarilliset nationalistit ovat aina ja kaikkialla keikailleet puhumalla „yleisiä” fraaseja „kansakuntien liitosta” *yleensä* ja „kaikkien, niin suurten kuin pientenkin kansakuntien taloudellisesta vapaudesta”. Erotukseksi porvarillisista nationalisteista sosialistit ovat aina sanoneet ja sanovat: on inhottavan ulkokultaista puhua „suurten ja pienten kansakuntien taloudellisesta vapaudesta” niin kauan kuin *toiset* kansakunnat (esim. Englanti ja Ranska) sijoittavat *kymmeniä ja taas kymmeniä miljardeja frangeja pääomaa* ulkomaille, t.s. antavat pienille ja jälkeen jääneille kansakunnille lainaa kiskurimaista korkoa vastaan, ja pienet ja heikot kansakunnat ovat niiden velkaorjuudessa.

Sosialistit eivät voisi olla vastustamatta jyrkästi *jokaista lausetta* siinä päätöslauselmassa, jonka puolesta Jouhaux ja Merrheim ovat yksimielisesti äänestäneet. Sosialistit sanoisivat aivan päinvastoin kuin tuo päätöslauselma, että Wilsonin esiintyminen on ilmeisen valheellinen ja vilpillinen, sillä Wilson edustaa porvaristoa, joka on saalistanut miljardeja sodassa, hän johtaa hallitusta, joka on

aseistanut hurjasti Yhdysvaltoja ilmeisenä tarkoituksenaan *toinen* suuri imperialistinen sota; — että Ranskan porvarillinen hallitus, jolta ovat sitoneet sekä kädet että jalat finanssipääoma, minkä orja se on, sekä Englannin, Venäjän y.m. kanssa solmitut salaiset imperialistiset, läpeensä rosvoushenkiset ja taantumukselliset sopimukset, ei voi demokraattista ja „oikeudenmukaista” rauhaa koskevassa kysymyksessä sanoa eikä tehdä mitään muuta kuin valehdella samaan tapaan; — että sellaisen rauhan puolesta ei taistella kertaillemalla yleisiä, sisällyksettömiä, mitään sanomattomia, mihinkään velvoittamattomia, oikeastaan vain imperialistista saastaa kaunistelevia, kauniita ja imeliä pasifistisia fraaseja, vaan sanomalla kansoille *totuus*, nimittäin sanomalla kansoille: demokraattisen ja oikeudenmukaisen rauhan aikaansaamiseksi on kukistettava kaikkien sotivien maiden porvarilliset hallitukset ja käytettävä sitä varten hyväksi miljoonien työläisten aseellisuutta samoin kuin kalliin ajan ja imperialistisen sodan kauhujen aiheuttamaa kansanjoukkojen yleistä suuttumusta.

Jouhaux'n ja Merrheimin päätöslauselman asemesta sosialistien olisi pitänyt sanoa juuri tämä.

Kongressissaan, joka pidettiin Pariisissa samaan aikaan kuin C. G. T:n kongressikin, Ranskan sosialistinen puolue ei ainoastaan ollut sanomatta tätä, vaan hyväksyi *vieläkin huonomman* päätöslauselman 2.838 äänellä 109 vastaan 20 pidättäytyessä äänestämistä, t.s. päätöslauselman puolesta äänestivät sosialishovinitit (Renaudel ja kumpp., niin sanotut „majoriteetin”, enemmistön kannattajat) liitossa *longuetlaisten* (Longuet'n kannattajien, Ranskan kautskylaisten) kanssa!! Lisäksi myös zimmerwaldilainen Bourderon ja kienthalilainen (kinthalien, Kienthalin konferenssin osanottaja) Raffin-Dugens äänestivät tämän päätöslauselman puolesta!!

Emme esitä tässä tuon päätöslauselman tekstiä, sillä se on aivan liian pitkä ja kerrassaan mielenkiinnoton: *samalla kun* puhutaan herttaisia ja imeliä fraaseja rauhasta, siinä sanotaan oltavan valmiita tukemaan edelleenkin Ranskan niin sanottua „isänmaan puolustusta”, t.s. tukemaan imperialistista sotaa, jota Ranska käy liitossa sellaisten vieläkin suurempien ja voimakkaampien ryövärien kuin Englannin ja Venäjän kanssa.

Ranskassa sosialishoviniistien ja pasifistien (eli kautsky-laisten) ja osaksi zimmerwaldilaisten yhteenliittyminen on siis tapahtunut myös sosialistisessa puolueessa eikä yksinomaan C.G.T:ssa.

4. KIRJOITUS (ELI LUKU) ZIMMERWALD TIENHAARASSA

Joulukuun 28 pnä saapui Berniin ranskalaisia lehtiä, joissa selostettiin C.G.T:n kongressia, ja joulukuun 30 pnä Bernin ja Zürichin sosialistisissa lehdissä julkaistiin Bernin I.S.K:n („Internationale Sozialistische Kommission”), Kansainvälisen sosialistisen toimikunnan, Zimmerwaldin yhdistyksen toimeenpanevan elimen, uusi julistus. Tässä vuoden 1916 joulukuun lopulla päivätyssä julistuksessa puhutaan Saksan samoin kuin myös Wilsonin ja muiden puolueettomien maiden rauhan ehdotuksesta, samalla kun kaikkia noita hallitusten esiintymisiä sanotaan — ja tietysti täysin oikeutetusti sanotaankin — „rauhan ilveilyksi”, „omien kansojen pettämistarkoituksessa harjoitetuksi peliksi”, „diplomaattien vilpillisiksi pasifistisiksi eleilyiksi”.

Tämän ilveilyn ja valheen vastapainoksi asetetaan „ainoana voimana”, joka voi saada aikaan rauhan y.m., maailman proletariaatin „vakaa pyrkimys” „suunnata taisteluseet ei omia veljiä, vaan kotimaassa olevaa vihollista vastaan”.

Esittämämme lainaukset ovat meille havainnollisena osoituksena kahdesta peräti erilaisesta politiikasta, jotka tähän asti ovat ikään kuin viihtyneet yhdessä Zimmerwaldin yhdistyksen puitteissa, mutta ovat nyt eronneet lopullisesti.

Toisaalta Turati sanoo selvästi ja aivan oikein, että Saksan, Wilsonin j.n.e. ehdotus on vain „muunnelma” italialaisesta „sosialistisesta” pasifismista; Saksan sosialishoviniistien julkilausuma ja Ranskan sosialishoviniistien äänestys todistavat, että niin edelliset kuin jälkimmäisetkin ovat valtan hyvin käsittäneet hyödylliseksi verhota omaa politiikkaansa pasifismilla.

Toisaalta Kansainvälisen sosialistisen toimikunnan julistuksessa sanotaan kaikkien sotivien ja puolueettomien maiden hallitusten pasifismin olevan ilveilyä ja vilppiä.

Toisaalta Jouhaux yhtyy Merrheimiin, Bourderon, Longuet ja Raffin-Dugens Renaudeliin, Sembat'han ja Thomas'han, ja Saksan sosialishovinitit Südekum, David ja Scheidemann julistavat, että „socialidemokratian yhtenäisyys palautetaan” yhtymällä Kautskyn ja „Socialidemokraattisen työväenyhmän” kanssa.

Toisaalta Kansainvälisen sosialistisen toimikunnan julistuksessa kehoitetaan „socialistista vähemmistöä” taistelemaan tarmokkaasti „omia hallituksia” „ja niiden sosialipatrioottisia palkkarenkejä” (Söldlinge) vastaan.

Kummin on tehtävä?

Onko paljastettava porvarillisen pasifismin tyhjiys, järjestömyyden ja tekopyhyys *vaiko* „muunneltava” sitä „socialistiseksi” pasifismiksi? Onko taisteltava Jouhaux'ita ja Renaudeleja, Legienejä ja Davideja, näitä hallitusten „palkkarenkejä” vastaan *vaiko* liittouduttava heidän kanssaan ottamalla perustaksi ranskalais- tai saksalaismaalliset sisällyksettömät pasifistiset deklamatoriset fraasit?

Tätä linjaa kulkee nyt raja erottaen Zimmerwaldin oikeiston, joka on aina vastustanut kaikin voimin eroamista sosialishoviniteista, ja Zimmerwaldin vasemmiston, joka jo Zimmerwaldissa yritti — eikä suinkaan suotta — julki- sesti erota oikeistosta ja esiintyä sekä konferenssissa että sen jälkeen lehdistössä omin ohjelmin. Rauhan lähestyminen taikka se, että eräät porvarilliset ainekset ovat alkaneet edes pohtia kiihkeästi rauhankysymystä, on aiheuttanut väistämättömästi eikä suinkaan sattumalta kummankin politiikan erittäin selvää erottautumista. Sillä porvarilliset pasifistit ja heidän „socialistiset” jäljittelijänsä eli säästäjänsä ovat aina kuvitelleet ja kuvittelevat rauhan joksikin periaatteellisesti erilaiseksi, sillä ajatus: „sota on rauhanpolitiikan jatkoa, rauha on sotapolitiikan jatkoa” on aina jäänyt käsittelemättömäksi kummankin suuntavivahteen pasifisteille. Eivät porvarit eivätkä sosialishovinititkaan ole tahtoneet eivätkä tahdo nähdä sitä, että vuosien 1914—1917 imperialistinen sota on vuosien 1898—1914, ellei vieläkin aikaisemman kauden imperialistisen politiikan jatkamista. Porvarilliset enempää kuin sosialistisetkaan pasifistit eivät näe, että rauha voi olla *nyt* vain imperialistista sotaa jatkavaa imperialistista rauhaa, jollei porvarillisia hallituksia kukisteta vallankumouksellisesti.

Niin kuin nykyistä sotaa on arvosteltu puhumalla merkityksettömiä, vulgäärisiä, poroporvarillisia fraaseja hyökkäämisestä ja puolustautumisesta yleensä, niin myös rauhaa arvostellaan puhumalla samanlaisia yleisiä poroporvarillisia lauseparsia ja unohtamalla konkreettinen historiallinen tilanne, imperialististen valtojen keskinäisen taistelun konkreettinen todellisuus. Ja sosialishovinitit, nuo työväenpuolueissa olevat hallitusten ja porvariston asiamiehet, luonnollisestikin käyttävät hyväksi varsinkin rauhan lähestymistä, yksinpä rauhasta puhumistakin *hämätäkseen* reformisminsa, opportunistinsa syvyyden, jonka sota on tuonut ilmi, ja saadakseen rauenneen joukkovaikutuksensa entiselleen. Sen vuoksi niin Saksassa kuin Ranskassakin sosialishovinitit, kuten olemme huomanneet, yrittävät kaikin mokomin „yhtyä” „opposition” horjuvan, selkärangattoman, pasifistisen osan kanssa.

Zimmerwaldin yhdistyksessäkin yritetään hämätä kahden sovittamattoman poliittisen linjan ristiriitaisuutta. Voidaan aavistaa kahdenlaisia sen suuntaisia yrityksiä. „Selkärangattomana” sovintona on yksinkertaisesti se, että mekaanisesti yhdistetään suurisanaiset vallankumoukselliset fraasit (joita ovat esim. Kansainvälisen sosialistisen toimikunnan julistuksessa olevat fraasit) opportunistiseen ja pasifistiseen käytäntöön. Niin oli laita II Internationalsessa. Huysmansin ja Vandervelden julistuksissa sekä eräissä kongressien päätöslauselmissa olevilla äärimmäisen vallankumouksellisilla fraaseilla on vain verhottu useimpien eurooppalaisten puolueiden äärimmäisen opportunistista käytäntöä mitenkään muuttamatta tai horjuttamatta sitä, taistelematta sitä vastaan. Tokkopa sellaisella taktiikalla voisi olla jälleen menestystä Zimmerwaldin yhdistyksessä.

„Periaatteelliset sovittelijat” koettavat väärentää marxilaisuutta siinä hengessä kuin edellyttää esim. se päätelmä, että uudistukset eivät kiellä vallankumousta ja että imperialistinen rauha, johon liittyy tietynlaisia kansallisuuksien välisten rajojen tai kansainvälisen oikeuden taikka aseistautumisbudjetin menopuolen y.m.s. „parannuksia”, on mahdollinen vallankumousliikkeen ohellakin „eräänä” tuota liikettä „edistävänä momenttina” ja niin edelleen ynnä muuta sellaista.

Tuo olisi marxilaisuuden vääristelyä. Uudistukset eivät tietenkään kiellä vallankumousta. Mutta nyt ei ole kysymys

tästä, vaan siitä, että vallankumousmiehet eivät kieltäisi *itseään* reformistien tähden, t.s. että sosialistit eivät muuttaisi vallankumouksellista toimintaansa reformistiseksi. Euroopassa on parhaillaan vallankumouksellinen tilanne. Sota ja kallis aika kärjistävät sitä. Siirtyminen sodasta rauhaan ei vielä suinkaan tee ehdottomasti tuota tilannetta olemattomaksi, sillä mikään ei edellytä, että miljoonat työläiset, joilla nyt on käytettävänä mainiot aseet, antaisivat välttämättömästi ja ehdottomasti porvariston „riisua” heidät „rauhassa aseista” sen sijaan, että noudattaisivat K. Liebknechtin neuvoa, t.s. kohdistaisivat aseensa *omaa* porvaristoaan vastaan.

Asia ei ole siten niin kuin pasifistit, kautskylaiset asettavat kysymyksen: joko poliittinen reformikamppailu tai kieltäytyminen reformeista. Tuo on porvaristolle ominaista kysymyksen asettelua. Tosiasiassa kysymys on seuraavasta: joko vallankumoustaistelu, jonka sivutuotteina, mikäli vallankumous ei onnistu täydellisesti, ovat reformit (maailman kaikkien vallankumousten historia on sen todistanut), taikka vain puheita reformeista ja reformien lupailamista eikä muuta.

Kautskyn, Turatin ja Bourderonin reformismi, joka nykyisin ilmenee pasifismina, ei ainoastaan jätä sivuun vallankumoukskysymystä (*jo* tämä on sosialismin kavaltamista) eikä ainoastaan kieltäydy käytännössä kaikesta järjestelmällisestä ja tarmokkaasta vallankumouksellisesta toiminnasta, vaan menee niin pitkälle, että sanoo katumielenosoitusten olevan seikkailua (Kautsky, „Neue Zeit”, marraskuun 26 p:nä 1915), ja puolustaa ja rakentaa yhtenäisyyttä vallankumouksellisen taistelun ilmeisten ja jyrkkien vastustajien, Südekumien, Legienien, Renaudilien, Thomas'in y.m. kanssa.

Tuo reformismi ei sovi lainkaan yhteen vallankumouksellisen marxilaisuuden kanssa, jonka velvollisuus on käyttää kaikin puolin hyväksi Euroopan nykyistä vallankumouksellista tilannetta propagoidakseen välittömästi vallankumousta, porvarillisten hallitusten kukistamista, proletariaatin toteuttamaa aseellista vallan valtaamista kieltäytymättä ja luopumatta suinkaan käyttämästä hyväksi reformeja vallankumouksen nimessä käytävän taistelun kehittämiseksi ja sen kulussa.

Lähtulevaisuus osoittaa, millaiseksi muodostuu yleensä tapahtumien kulku Euroopassa ja muun muassa reformismin-pasifismin ja vallankumouksellisen marxilaisuuden, siinä luvussa myös Zimmerwaldin yhdistyksen kahden osan välinen taistelu.

Zürich, tammikuun 1 p:nä 1917.
